

EL FIL D'ARIADNA

Claude Monet

—Mariàngela Vilallonga—

«(...) i hom s'admira novament de l'obsessió de l'autor per reproduir moment a moment, com si d'una sèrie fotogràfica es tractés, la naturalesa mudadissa i canviant».

L'edifici és tot de vidre fosc; al seu entorn escultures d'autors contemporanis ornem camins vorejats de gespa i brolladors refrescants. És un matí calorós del mes de juny. Una colla de mainada d'uns deu anys, amb el seu mestre, també es preparen per entrar. És el Museu d'Art Contemporani de Madrid, on s'exposa una bona part de l'obra de l'impressionista francès Claude Monet.

La majoria de les teles provenen de col·leccions particulars o de museus municipals de ciutats tan allunyades com Tokio o Minneapolis, pocs són del Jeu de Paume de París. En total 124 quadres de Monet, dispersos arreu del món, ara reunits en unes sales que ofereixen l'oportunitat de contemplar una gran representació de l'obra del pintor de pollancres i nimfees, des dels inicis de la seva professió fins a la maduresa.

Un encert de l'exposició rau, crec, en el fet d'haver agrupat i de permetre comparar quadres que Monet realitzà sobre un mateix tema. Així, en un sol pany de paret hom pot veure el pont de Waterloo de Londres, sempre des d'una perspectiva semblant, segons diversos estudis de color i de llum que el seu autor assajà. Veiem, doncs, el pont sota una capa de la boira londinenca de començaments de segle, o sota un sol de migdia, o sota la pluja, o amb el cel co-

bert. Monet desitjava captar l'instant i fer-lo immòbil i etern per mitjà dels seus pinzells.

És possible, també, veure com Monet pintà la catedral de Rouen a ple sol o a la llum somorta d'un dia ennuvolat o amb l'efecte de la llum rosada del matí, i hom s'admira novament de l'obsessió de l'autor per reproduir moment a moment, com si d'una sèrie fotogràfica es tractés, la naturalesa mudadissa i canviant.

No hi podien faltar les nimfees i cinc o sis versions del pont japonès del jardí de la seva casa de Giverny, amb un esclat de color i de taques que figuren ser flors o branques d'arbres i que esdevenen una visió impressionista, sensual i pertorbadora d'un jardí exòtic i ufanós que se'n mostra ara com una fantasia decadent i atraient.

Com dos dels quadres, també presents a l'exposició, que va pintar a Bordighera, aquella localitat de la Riviera italiana escalonada a la falda de la cornisa que formen els Alps marítims en contacte amb la blavissa Mediterrània. Les nombroses palmères de Bordighera, que aixequen el seu cap palmat enmig del color rogenc dels teulats de les edificacions neo-clàssiques, modernistes o «fin du siècle» omplen d'exotisme les teles d'un Monet enamorat de l'esplendidesa del paisatge costaner i de la suggerent llum de la Mediterrània.

I Camille també hi és present, ja sigui mig dibuixada i d'imatge difusa formant part integrant de la natura que l'envolta en composicions bàsicament florals o vegetals, o bé protagonitzant quadres tan grans com el del vestit verd-sanitat, de factura clàssica i d'un perfeccionisme i hiperrealisme extraordinaris que entusiasmen Emile Zola.

I les delicades tacetes de te de porcellana blava damunt d'una safata de fusta fina i brillant. I els pollancres a l'hivern, i a l'estiu, el cel i el mar embravint de la costa nord francesa, i penya-segats amb ones amenaçants, i la placidesa de les aigües grises de la Laguna grande veneciana amb la torre de San Giorgio Maggiore com si hagués emergit de la llisor del mar. I les gòndoles, i el gran canal i San Marco al fons.

Un passeig a la recerca del temps perdut de Swann, a l'ombra de pèrgoles de glicínies i de noies amb ombrel·la enmig de flors que són taques i de sols rodons i taronjats que no enlluernen, a través de bullevards ardents i camins nevats, per camps de roses, per platges de sorra fina, per rius tranquils en migdies inspirats, mentre a fora, un mes de juny ple de vagues i de cartells electorals, d'estudiants amb llibres sota el braç i exàmens, bullia amb els primers sols de l'estiu i s'emportava sense miraments Jorge Luís Borges i Pere Quart.

L'ENRENOU

Bonança

No es pot pas dir que aquesta primera meitat del 86 no hagi estat intensa, públicament parlant, per a la ciutadania nostrada. El gran batibull del referèndum OTAN ha anat seguit d'unes eleccions que, per bé que al cap i a la fi han deixat les còses pràcticament com estaven, han comptat amb una campanya electoral prou cridanera i espectacular. Una cosa potser es relaciona amb l'altra: per revifar el personal atuit per la dicotomia OTAN Si-OTAN No potser els entesos consideraren que calia un revulsiu de la intensitat de la proppassada campanya. En tot cas, és curiós de comprovar la fugacitat d'aquests atabalaments col·lectius. En la foguera de la nit de Sant Joan ha estat una oportuna i profilàctica vacuna contra la intensa i enverinada inflamació política que afectava el país. A més, l'Eloy, pobret, va fallar un penal que ha estat com un remei addicional per retornar-nos la salut, la tranquil·litat d'esperit, per desembarassar-nos de la febre nacional-futbolística i de l'electoral. Ara, com pertoca després de la diada, resten només el caliu i les cendres. La gent comenta que en Rocca ha jugat molt fort i ha perdut, n'hi ha que diuen «què hi farem!» i n'hi ha que diuen «ja li està bé»; expliquen que l'Alzaga conspira, «que faci el que vulgui, aquesta rata de sagristia», murmuren alguns amb displicència; apunten que a molts partits ara comença el ball de bastons i la gent fa: «Ja s'arreglaran bé prou». L'estiu convida a moltes coses: a fer vida a l'aire lliure, a les migdiades, a sortir de nit, a beure gintònics, als amors fugaços, a mirar-se el món des de l'ombra d'una morera, a oblidar tantes beneïtures...

Miquel Pairoli

EL LECTOR ESCRIU

El fons català de cooperació al desenvolupament

Sr. Director,
La necessitat de col·laborar al desenvolupament del Tercer Món és cada cop més urgent. Amb aquest propòsit, uns quants ajuntaments gironins i entitats diverses han creat el Fons Català de Cooperació al Desenvolupament, amb l'objectiu d'ajudar els països pobres, mitjançant la constitució i gestió d'un Fons Econòmic.

Lloret de Mar, població capdavantera en molts aspectes (sobretot en turisme i també en instal·lacions esportives), podria situar-se ara també entre les po-

blacions catalanes capdavanteres en l'ajuda al Tercer Món.

Els resultats de la primera trobada entre el nostre alcalde, Josep Sala, el director de Justícia i Pau de Girona, Jordi Planes, i Jaume Soler, alcalde d'Arbúcies i dirigent del Fons Català, foren optimistes.

Seria bo que, després de la reunió que el Fons Català de Cooperació al Desenvolupament celebrarà, si Déu vol, el proper 5 de juliol a Salt (reunió a la qual el nostre alcalde confirmà l'assistència d'un membre del seu consistori), es pogués dir que Lloret de Mar, de la mateixa manera que acull amablement tanta gent de països rics, està també fermament decidida a ajudar la gent dels països pobres. **Joan Sala Gascons** (Lloret de Mar)

La propietat d'un bar de l'Escala

Sr. Director,
Fent ús del dret que em confereix l'article primer de la Vigent Llei Orgànica 2/84 de 26 de març reguladora del dret de rectificacions, em dirigeixo a vostè amb el prec que sigui tan amable d'inserir en el seu diari i en els termes i terminis que la Llei estableix la rectificació d'una informació que és absolutament falsa i inexacta i la qual divulgació m'ha causat i m'està causant uns enormes perjudicis de tot ordre, tant morals com econòmics.

Es tracta de la informació apareguda al vostre diari el diumenge 15 de juny 1986, on, en un article de la darrera pàgina, el

vostre col·laborador Joan Vall i Clara recull la informació del suposat informe policial on sembla que consta que el Bar «La Punta» de l'Escala és propietat d'un tal François Perrier, persona connectada amb la màfia de la Costa Brava. Aquesta informació és absolutament falsa, ja que el Bar La Punta és propietat d'un senyor de l'Escala i paga la corresponent llicència fiscal. Com pot comprendre, difondre una notícia falsa com aquesta em perjudica enormement, tant a mi com a la meua família. El fet que la premsa no constàti les informacions que reben —sigui la que sigui la seva font— pot causar un greu dany a les persones que es senten imponents davant d'aquestes calúmnies publicades en la premsa diària.

D'altra banda, aquesta notícia és el segon cop que apareix a la premsa (ara fa més o menys un any) i en aquella ocasió es va elevar una queixa al Govern Civil de Girona, que va contestar desdient l'existència de cap informe policial que afirmi les connexions del Bar La Punta amb la màfia. Se n'adjunta fotocòpia. **Joan Huerva Garriga**. (L'Escala)

Demanem brevetat i concisió en els comunicants que escriguin a la secció «El lector escriu». Qualsevol carta que passi de les 30 ratlles, aquest diari es reserva el dret de resumir-la, intentant preservar el seu sentit. Tota comunicació haurà d'anar acompanyada de la identificació completa de l'autor (nom i cognoms, adreça, i, si és possible, telèfon), malgrat que podran ésser publicades cartes signades amb inicials o pseudònims, si així ho sol·licita el seu autor.